

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie M. D. – sędziego Sądu Rejonowego w D.
na posiedzeniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 26 czerwca 2024 r.
w przedmiocie oświadczenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w S. J. M. z dnia 1 czerwca 2024 r. o cofnięciu zażalenia na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2023 r., sygn. akt I ZZ 1/23, o nieuwzględnieniu wniosku o zawieszenie w czynnościach służbowych M. D.– sędziego Sądu Rejonowego w D. i obniżenie do 50% wysokości jej wynagrodzenia na czas trwania tego zawieszenia

postanowił:

pozostawić bez rozpoznania zażalenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w S. z dnia 17 stycznia 2024 r., złożone przez niego na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2023 r., sygn. akt I ZZ 1/23.

UZASADNIENIE

W dniu 11 czerwca 2024 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo z dnia 1 czerwca 2024 r. Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w S. J. M., w którym zawarte jest jego oświadczenie o cofnięciu zażalenia złożonego przez niego na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2023 r., sygn. akt I ZZ 1/23.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 131 § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych na uchwałę o zawieszeniu w czynnościach służbowych sędziemu oraz rzecznikowi dyscyplinarnemu przysługuje zażalenie. Zgodnie art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, do postępowania w przedmiocie zażalenia na uchwałę nieuwzględniającą zawieszenie w czynnościach służbowych sędziego w zakresie nieunormowanym przepisami tej ustawy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego – dalej powoływana jako k.p.k.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z 22 lutego 2023 r., II ZIZ 17/22, zwracał już uwagę, że k.p.k. nie zawiera przepisu, który ustanawiałby regułę w kwestii odwołałości czynności procesowych stron. W doktrynie procesu karnego pojawił się pogląd, iż co do zasady strona swego oświadczenia procesowego nie może odwołać, a wyjątki od tej zasady są wyraźnie wskazane w ustawie procesowej. Inni z kolei wskazują, że oświadczenia woli uczestników procesu mogą być cofnięte do czasu ich załatwienia, o ile ustawa nie wprowadza ograniczenia w tej mierze lub nie występują okoliczności uniemożliwiające odwołanie czynności (por. np. S. Śliwiński, Proces karny przed sądem powszechnym. Zasady ogólne, Warszawa 1948, s. 430, W. Daszkiewicz, Proces karny. Część ogólna, Poznań 1996, s. 237, I. Nowikowski, Zagadnienie odwołałości czynności stron w projekcie kodeksu postępowania karnego, w: T. Bojarski, E. Skrętowicz (red.), Problemy reformy prawa karnego, Lublin 1993, s. 322 – 323, B. Janusz – Pohl, w: P. Wiliński (red.), Polski proces karny, Warszawa 2020, s. 184 – 187).

W uzasadnieniu uchwały składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 1975 r., sygn. akt VI KZP 44/74, przyjęto istnienie zasady, iż oświadczenie woli stron może być skutecznie cofnięte, aż do czasu wydania opartego na nim rozstrzygnięcia, jeżeli ustawa nie wprowadza wyraźnego odmiennego ograniczenia (OSNKW 1975, z. 3 – 4, poz. 34). Trafnie wskazuje I. Nowikowski, że cyt., Brak w k.p.k. przepisu ogólnego, przewidującego regułę odwołałości, nie jest przeszkodą do przyjęcia owej reguły w odniesieniu do czynności procesowych stron, polegających na składaniu oświadczeń woli. Kwestię odwołałości tych czynności

należy łączyć z fakultatywnością jej dokonania przez stronę. Tylko w sytuacji, gdy uczestnik procesu korzysta z autonomii woli w zakresie podjęcia decyzji odnośnie do dokonania czynności, jest on władny uchylić się od skutków czynności, bowiem do jej przedsięwzięcia nie był zobligowany przez prawo procesowe. Jeżeli dokonanie czynności przez stronę byłoby w konkretnej sytuacji obligatoryjne, to wówczas w zasadzie nie byłoby możliwości cofnięcia czynności” (cyt. I. Nowikowski, *Odwoływalność czynności procesowych stron w polskim procesie karnym*, Lublin 2001, s. 57, zob. postanowienie SN z 22 lutego 2023 r., II ZIZ 17/22).

W realiach niniejszej sprawy wskazać trzeba, iż stosowane odpowiednio w postępowaniu w przedmiocie zażalenie na uchwałę sądu dyscyplinarnego przepisy k.p.k., zawierają w art. 431 k.p.k. unormowanie zezwalające na cofnięcie środka odwoławczego. Zatem Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w S., który złożył zażalenie na niekorzyść obwinionej sędzi ma możliwość skutecznego cofnięcia tego zażalenia, bez jej zgody (art. 431 § 3 k.p.k.).

Wobec natomiast niestwierdzenia przyczyn wymienionych w art. 439 k.p.k. i w art. 440 k.p.k., należało uznać, że zażalenie z dnia 17 stycznia 2024 r. Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Sądzie Okręgowym w S. sędziego J. M. złożone na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2023 r., sygn. akt I ZZ 1/23, o nieuwzględnieniu wniosku o zawieszenie w czynnościach służbowych M. D. – sędziego Sądu Rejonowego w D. i obniżenie do 50% wysokości jej wynagrodzenia na czas trwania tego zawieszenia, zostało obecnie skutecznie cofnięte i dlatego na mocy art. 432 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, należało zażalenie to pozostawić bez rozpoznania.

[M. T.]

[ms]